

Corinne Hofmann

De blanke Masai

Vertaald door Wim Scherpenisse

ARENA

Eerste druk 1999, vijfendertigste druk 2013

Oorspronkelijke titel: *Die weiße Massai*

© Oorspronkelijke uitgave: 1998 AI Verlag

© Nederlandse uitgave: Arena Amsterdam, 1999

© Vertaling uit het Duits: Wim Scherpenisse

Omslagontwerp: DPS, Amsterdam

Foto's binnenwerk en omslag: Corinne Hofmann

Foto achterzijde omslag: Christine Strub

Typografie en zetwerk: Peter Verwey, Heemstede

ISBN 978-90-6974-766-8

NUR 302

Aankomst in Kenia

Een heerlijke tropenlucht verwelkomt ons bij aankomst op het vliegveld van Mombasa, en meteen merk ik iets, voel ik iets: dit is mijn land, hier zal ik me thuis voelen. Kennelijk ben ik de enige die ontvankelijk is voor de wonderbaarlijke sfeer die hier hangt, want mijn vriend Marco merkt droogjes op: ‘Het stinkt hier!’

Na de douaneformaliteiten gaan we met de safaribus naar ons hotel. Op weg daarnaartoe moeten we met een veerboot een rivier oversteken, die de zuidkust van Mombasa scheidt. Het is heet, we zitten in de bus en kijken onze ogen uit. Op dit moment weet ik nog niet dat over drie dagen op deze zelfde veerboot mijn leven een andere wending zal nemen, om niet te zeggen in een chaos zal veranderen.

Aan de andere kant van de rivier rijden we ongeveer een uur over plattelandswegen en door nederzettingen. De meeste vrouwen die voor de eenvoudige hutten zitten zijn kennelijk moslims, want ze zijn gehuld in zwarte doeken. Eindelijk bereiken we ons hotel, de Africa Sea Lodge. Het is een modern, maar wel in Afrikaanse stijl gebouwd complex, en wij nemen onze intrek in een klein, rond huisje, dat gezellig is ingericht. Een eerste bezoek aan het strand versterkt het overweldigende gevoel: dit is het mooiste land waar ik ooit ben geweest, hier zou ik graag willen blijven.

Na twee dagen zijn we helemaal geacclimatiseerd, en we willen op eigen houtje met de gewone lijnbus naar Mombasa en dan met de Likoni-veerboot oversteken om de stad te bezichtigen. Een rastaman loopt onopvallend dicht langs ons, en ik hoor: ‘Hashish, marihuana.’ Marco knikt: ‘Yes, yes, where can we make a deal?’ Na een kort gesprek moeten we hem volgen. ‘Niet doen, Marco, het is te gevaarlijk!’ zeg ik, maar hij negeert mijn bezwaren. Als we een verwaarloosde, uitgestorven wijk bereiken, wil ik de hele onderneming afblazen, maar de man zegt tegen ons dat we op hem moeten wachten en verdwijnt. Ik voel me niet op mijn gemak, en eindelijk ziet ook Marco in dat we hier weg moeten. We maken ons nog net op tijd uit de voeten, vlak voordat de rastaman weer opduikt in gezelschap van de politie. Ik ben woedend en zeg boos tegen Marco: ‘Zie je nou wat er had kunnen gebeuren?!’

Inmiddels is het al laat in de middag, en tijd om naar huis te gaan. Maar waarheen? Ik ben vergeten waar die veerboot vertrekt, en ook Marco laat het jammerlijk afweten. We krijgen onze eerste flinke ruzie,

en pas na lang zoeken vinden we de weg terug naar de aanlegplaats van de veerboot. Honderden mensen met volgepakte kartonnen dozen, karren en kippen staan tussen de wachtende auto's. Iedereen wil mee met die veerboot met zijn twee dekken.

Na lange tijd zijn ook wij eindelijk aan boord, en dan gebeurt het onvoorstelbare. Marco zegt: 'Corinne, kijk daar, dat is een Masai!' 'Waar?' vraag ik, terwijl ik in de aangeduide richting kijk. Het is alsof ik door de bliksem word getroffen. Er zit een lange, donkerbruine, schitterende, exotische man nonchalant op de reling. Hij kijkt met zijn donkere ogen naar ons, de enige blanken in deze mensenmassa. Mijn god, denk ik, wat is die mooi, zoiets heb ik nog nooit gezien.

Zijn enige kleding bestaat uit een korte, rode lendendoek, maar zijn lichaam is rijk versierd. Op zijn voorhoofd prijkt een grote parelmoeren knop, die aan een snoer bontgekleurde parels zit en fel oplicht. Zijn lange rode haar is tot kleine vlechtjes gevlochten, en zijn gezicht is beschilderd met figuren die tot op zijn borst doorlopen. Om zijn hals heeft hij kruiselings twee lange kettingen van kleurige parels hangen, en om zijn polsen draagt hij diverse armbanden. Zijn gezicht is zo mooi regelmatig dat het bijna dat van een vrouw zou kunnen zijn. Maar aan zijn houding, zijn trotse blik en zijn gespierde bouw kun je zien dat hij een man is. Ik kan mijn ogen niet meer van hem afhouden. Zoals hij daar zit in de ondergaande zon, ziet hij eruit als een jonge god.

Nog vijf minuten en dan zie je die man nooit meer, denk ik verdrietig, want dan legt de veerboot aan, en de mensen haasten zich van boord, stappen in de bussen en verdwijnen in alle richtingen. Het wordt mij zwaar te moede, en tegelijkertijd krijg ik haast geen lucht meer. Naast mij is Marco net klaar met een zin: '... voor die Masai moeten we uitkijken, die beroven de toeristen.' Maar dat kan me op dit moment helemaal niets schelen, en ik bedenk koortsachtig hoe ik in contact kan komen met die adembenemend mooie man. Ik spreek geen Engels, en hem alleen maar blijven aangapen helpt ook niets.

De laadklep wordt neergelaten en de passagiers verdringen zich om tussen de weggrijdende auto's aan land te komen. Van de Masai zie ik alleen nog maar de glimmende rug, terwijl hij soepel verdwijnt tussen de andere mensen, die zich moeizaam voortbewegen. Uit, voorbij, denk ik, op het punt om in tranen uit te barsten. Waarom dit me zo aangrijpt, weet ik niet.

Iedereen heeft weer vaste grond onder de voeten en dromt naar de bussen. Inmiddels is het donker geworden; in Kenia valt de duisternis binnen een halfuur. De talloze bussen zitten in korte tijd boordevol met

mensen en bagage. We staan er hulpeloos bij. We weten wel hoe ons hotel heet, maar niet aan welk strand het ligt. Ongeduldig stoot ik Marco aan: 'Vraag het even aan iemand!' Hij vindt dat dat mijn taak is, en dat terwijl ik nog nooit in Kenia ben geweest én geen Engels spreek. Het was zijn idee om naar Mombasa te gaan. Ik ben verdrietig en denk aan de Masai, wiens beeld zich al in mijn hoofd heeft vastgezet.

In het aardedonker staan we daar ruzie te maken. Alle bussen zijn al weg als achter ons een donkere stem 'Hello!' zegt. We draaien ons tegelijk om, en mijn hart slaat een slag over. 'Mijn' Masai! Een kop groter dan ik, en ik ben al één meter tachtig. Hij kijkt ons aan en praat tegen ons in een taal die we geen van tweeën verstaan. Mijn hart lijkt uit mijn borstkas te willen springen, mijn knieën knikken. Ik ben volledig van de kaart. Marco probeert intussen uit te leggen waar we heen moeten. 'No problem,' antwoordt de Masai, we moeten even wachten. Er verstrijkt ongeveer een halfuur, waarin ik alleen maar oog heb voor die prachtige man. Hij neemt nauwelijks notitie van me, maar Marco reageert zeer geïrriteerd. 'Wat is er met jóú aan de hand?' vraagt hij. 'Je staat die man ongemoeid aan te gapen, ik schaam me dood. Doe een beetje normaal alsjeblieft, zo ken ik je helemaal niet!' De Masai staat vlak naast ons en zegt geen woord. Alleen aan het silhouet van zijn lange lichaam en aan zijn geur, die een erotische aantrekkingskracht op mij heeft, merk ik dat hij er nog is.

In de omgeving van het busstation zijn kleine winkeltjes, die eruitzien als barakken en allemaal hetzelfde verkopen: thee, zoetheid, groente, vruchten en stukken vlees aan haken. Voor de slechts zwak met petroleumlampen verlichte kramen staan mensen in voddige kleren. Als blanken zijn we hier een opvallende verschijning.

'Laten we maar teruggaan naar Mombasa en een taxi zoeken. Die Masai snapt toch niet wat we willen, en ik vertrouw hem niet. En daarbij heb ik het idee dat hij jou heeft behekst,' zegt Marco. Ik zie het meer als een beschikking van het lot, dat van alle zwarten juist hij op ons afgestapt is.

Als er kort daarna een bus stopt, zegt de Masai: 'Come, come!' Hij springt soepel naar binnen en houdt twee plaatsen voor ons vrij. Zal hij weer uitstappen of rijdt hij mee? vraag ik me af. Ik kan gerust zijn: hij gaat aan de andere kant van het gangpad zitten, vlak achter Marco. De bus rijdt over een plattelandsweg die in diepe duisternis gehuld is. Af en toe zie je tussen de palmen en struiken een vuur branden en vermoed je de aanwezigheid van mensen. De nacht maakt alles anders, we zijn onze oriëntatie volledig kwijt. Marco vindt dat de rit veel te lang duurt en

probeert diverse malen uit te stappen. Pas nadat ik op hem heb ingesproken en na een paar woorden van de Masai ziet hij in dat we op deze vreemde moeten vertrouwen. Ik ben niet bang, integendeel, ik zou wel voor altijd zo verder willen rijden. De aanwezigheid van mijn vriend begint me te storen. Hij doet zo negatief, en nu belemmert hij ook nog mijn uitzicht! Krampachtig probeer ik te bedenken hoe het verder moet als we straks bij het hotel zijn.

Na ruim een uur is het gevreesde moment aangebroken. De bus stopt en Marco stapt, na de man te hebben bedankt, opgelucht uit. Ik kijk de Masai nog één keer aan, kan geen woord uitbrengen en struikelde de bus uit. Hij rijdt verder, ergens naartoe, misschien wel naar Tanzania. Vanaf dit moment is mijn vakantiegevoel verdwenen.

In de dagen die volgen denk ik veel na over mezelf, Marco en mijn winkel. Al een kleine vijf jaar drijf ik in Biel een exclusieve tweedehandsboetiek met een afdeling voor bruidskleren. Na wat aanloopmoeilijkheden loopt de zaak uitstekend, en ik heb inmiddels drie modistes in dienst. Op mijn zevenentwintigste ben ik erin geslaagd een behoorlijke levensstandaard te bereiken.

Ik leerde Marco kennen toen er moest worden geklust bij het inrichten van mijn winkel. Hij was hoffelijk en opgewekt, en omdat ik pas naar Biel was verhuisd en er niemand kende, nam ik op een dag zijn uitnodiging aan om met hem uit eten te gaan. Langzaam ontwikkelde onze vriendschap zich, en na een halfjaar gingen we samenwonen. We zijn een getapt stel in Biel, hebben veel vrienden, en iedereen verwacht dat we binnenkort onze bruiloft zullen aankondigen. Maar ik word volledig opgeslokt door mijn leven als zakenvrouw en ben op zoek naar een tweede winkel in Bern; ik heb nauwelijks tijd om te denken aan trouwen of kinderen. Marco is niet erg enthousiast over mijn uitbreidingsplannen, onder andere omdat ik nú al veel meer verdien dan hij. Daar heeft hij het moeilijk mee, we hebben er de laatste tijd af en toe ruzie over.

En nu ineens deze geheel nieuwe ervaring! Ik probeer nog steeds te begrijpen wat er toch met me gebeurt. Gevoelsmatig ben ik heel ver van Marco verwijderd, ik registreer zijn aanwezigheid nauwelijks meer. Die Masai heeft zich vastgezet in mijn hoofd. Ik kan niets eten. Het hotel heeft een uitstekend restaurant, maar ik krijg geen hap meer door mijn keel. Mijn darmen zijn kennelijk in de knoop geraakt. De hele dag tuur ik over het strand, of ik maak strandwandelingen, in de hoop hém te zien. Af en toe zie ik een paar Masai, maar ze zijn allemaal kleiner dan hij en kunnen niet aan zijn schoonheid tippen. Marco laat

het allemaal maar gebeuren; hij heeft geen keus. Hij verheugt zich op de terugreis, omdat hij er vast van overtuigd is dat alles dan weer normaal wordt. Maar dit land heeft mijn hele leven overhoop gehaald, en het zal nooit meer zo zijn als vroeger.

Marco besluit een safari te ondernemen naar Masai-Mara. Ik voel niet veel voor dat idee, want onder die omstandigheden heb ik geen kans om mijn Masai terug te vinden. Toch ga ik akkoord met een reis van twee dagen.

De safari is vermoeiend, omdat we met bussen tot diep in het binnenland doordringen. We zijn al een paar uur onderweg, en Marco vindt het veel te lang duren. 'Voor die paar olifanten en leeuwen hadden we ons de moeite beter kunnen besparen, die kunnen we thuis in de dierentuin ook zien.' Maar ik geniet van de rit. Weldra bereiken we de eerste Masai-dorpen. De bus stopt en de chauffeur vraagt of we zin hebben om de hutten en de bewoners te bekijken. 'Uiteraard,' zeg ik, en de andere deelnemers aan de safari kijken me verwijtend aan. De chauffeur onderhandelt over de prijs. Op onze witte gymschoenen stappen we over de drassige kleibodem, op onze hoede voor de koeienvlaaien die hier overal liggen. Zodra we bij de hutten, de manyatta's, zijn, storten de vrouwen en hun vele kinderen zich op ons, trekken aan onze kleren en willen zo ongeveer alles wat we aanhebben ruilen tegen sporen, doeken en sieraden.

Ondertussen hebben de mannen zich de hutten in laten lokken. Ik kan mezelf er niet toe brengen nog één stap te zetten in dit moerasgebied. Ik ruk me los van de nietsontziende vrouwen en storm terug naar de safaribus, achternagezeten door honderden vliegen. Ook de andere gasten haasten zich naar de bus en roepen: 'Doorrijden!' De chauffeur zegt lachend: 'Zo, nu zijn jullie hopelijk gewaarschuwd voor deze stam. Het zijn de laatste wilden in Kenia, en ook de regering heeft heel wat met ze te stellen.'

In de bus stinkt het vreselijk, en de vliegen zijn een ramp. Marco lacht en zegt: 'Zo, nu weet je in ieder geval waar je dandy vandaan komt en hoe het er bij hem thuis uitziet.' Het is heel gek, maar de laatste paar minuten heb ik helemaal niet meer aan mijn Masai gedacht.

We rijden zwijgend verder langs grote kuddes olifanten. In de middag bereiken we een toeristenhotel. Het is haast onwerkelijk, midden in deze woestijn overnachten in een luxehotel. We gaan naar onze kamer en stappen meteen onder de douche. Onze gezichten, ons haar, alles plakt. Dan is er een overvloedig avondmaal, en zelfs ik bespeur na bijna vijf dagen vasten iets van honger. De volgende ochtend

staan we heel vroeg op om naar de leeuwen te gaan kijken, en we vinden inderdaad drie slapende dieren. Dan begint de lange weg terug. Hoe dichter we bij Mombasa komen, hoe meer ik word bevangen door een merkwaardig geluksgevoel. Ik ben tot een besluit gekomen: we zijn hier nog een kleine week, en in die tijd moet ik mijn Masai terugvinden.

's Avonds is er in het hotel een Masai-dansvoorstelling en daarna worden er sieraden verkocht. Ik heb goede hoop hem hier weer te zien. We zitten op de eerste rij als de krijgers binnenkomen. Het zijn ongeveer twintig mannen, kleine en grote, mooie en lelijke, maar mijn Masai is er niet bij. Ik ben teleurgesteld. Toch geniet ik van de voorstelling, en weer ruik ik die lichaamsgeur die zo sterk verschilt van die van andere Afrikanen.

In de buurt van het hotel moet een openluchtdisco zijn, de Bush Baby, waar de Kenianen zelf ook komen. Dus ik zeg: 'Kom Marco, we gaan naar de disco.' Hij voelt er niet veel voor, omdat de directie van het hotel natuurlijk op allerlei gevaren heeft gewezen, maar ik drijf mijn zin door. Na een korte wandeling door de donkere straat zien we licht, en de eerste tonen van popmuziek dringen tot ons door. We gaan naar binnen en ik voel me meteen thuis. Eindelijk niet meer die kale hoteldisco met airconditioning, maar een dansvloer in de openlucht met een paar bars tussen de palmen. Toeristen en Kenianen zitten door elkaar op de barkrukken. Hier is alles relaxed. We gaan aan een tafeltje zitten. Marco bestelt bier en ik cola. Vervolgens dans ik alleen, want Marco houdt niet van dansen.

Tegen middernacht komen er enkele Masai binnen. Ik bekijk ze nauwkeurig, maar herken er alleen een paar van de voorstelling in het hotel. Teleurgesteld ga ik terug naar ons tafeltje. Ik besluit ter plekke om alle resterende avonden in deze disco door te brengen, want dat lijkt me de enige mogelijkheid om mijn Masai terug te vinden. Marco protesteert, maar hij wil toch ook niet alleen in het hotel blijven. En zo gaan we iedere dag na het avondeten op weg naar de Bush Baby.

Na de tweede avond, het is dan 21 december, heeft mijn vriend genoeg van deze uitjes. Ik wil er nog één keer heen, de allerlaatste keer, beloof ik hem. We zitten weer aan hetzelfde tafeltje onder de palm, dat ondertussen onze vaste plek is geworden. Ik besluit tot een solodans te midden van de dansende zwarten en blanken. Hij móét gewoon komen!

Kort na elfen, ik baad al in het zweet, gaat de deur open. Mijn Masai! Hij legt zijn knuppel bij de portier neer, loopt langzaam naar een tafeltje

en gaat zitten, met zijn rug naar mij toe. Mijn knieën knikken, ik kan maar net op de been blijven. Nu breekt het zweet me pas echt aan alle kanten uit. Ik moet me vastgrijpen aan een paal aan de rand van de dansvloer om niet om te vallen.

Koortsachtig bedenk ik wat ik zou kunnen doen. Op dit moment heb ik dagenlang gewacht. Zo rustig mogelijk loop ik terug naar ons tafeltje en zeg tegen Marco: 'Kijk, daar is die Masai die ons heeft geholpen. Vraag hem om bij ons te komen zitten en trakteer hem op een biertje om hem te bedanken!' Marco draait zich om, en op hetzelfde moment ziet de Masai ons. Hij zwaait, staat op en komt waarachtig naar ons toe. 'Hello, friends!' Lachend steekt hij zijn hand naar ons uit, die koel en soepel aanvoelt.

Hij gaat naast Marco zitten, recht tegenover mij. Ach, waarom spreek ik nou geen Engels! Marco probeert een gesprek op gang te brengen, waarop blijkt dat de Masai ook nauwelijks Engels spreekt. Met handen en voeten proberen we met elkaar te communiceren. Hij kijkt eerst Marco aan, dan mij, en vraagt terwijl hij op mij wijst: 'Your wife?' Op Marco's 'Yes, yes' reageer ik verontwaardigd: 'No, only boyfriend, no married!' De Masai snapt het niet. Hij vraagt naar kinderen. Weer zeg ik: 'No, no! No married!'

Zo dichtbij is hij nog nooit geweest. Alleen de tafel scheidt ons, en ik kan hem naar hartelust bekijken. Hij is fascinerend mooi, met zijn hoofdsieraden, zijn lange haar en zijn trotse blik. Wat mij betreft mag de tijd stil blijven staan! Hij vraagt Marco: 'Waarom dans je niet met je vrouw?' Als Marco zich tot de Masai wendt om te antwoorden dat hij liever bier drinkt, neem ik de gelegenheid te baat en beduid de Masai dat ik met hem wil dansen. Hij kijkt naar Marco, en als er geen reactie komt, stemt hij toe.

We dansen, hij half huppelend zoals bij het volksdansen, ik op z'n Europees. Hij vertrekt geen spier. Ik heb geen idee of hij me eigenlijk wel aardig vindt. Deze man, hoe vreemd hij me ook is, trekt me als een magneet aan. Na twee nummers komt er langzame muziek, en ik zou hem het liefst tegen me aan drukken. In plaats daarvan verman ik me en verlaat de dansvloer, anders zou ik mezelf helemaal niet meer in de hand hebben.

Aan het tafeltje reageert Marco prompt met: 'Kom, Corinne, we gaan naar het hotel, ik ben moe.' Maar ik wil niet weg. De Masai gebaart weer met Marco. Hij wil ons uitnodigen, ons morgen laten zien waar hij woont en een vriendin aan ons voorstellen. Ik neem de uitnodiging snel aan, voor Marco kan tegenspreken. We spreken af voor het hotel.

De hele nacht doe ik geen oog dicht, en tegen de ochtend is het me duidelijk dat mijn tijd met Marco voorbij is. Hij kijkt me vragend aan, en plotseling barst ik los: 'Marco, ik kan niet meer. Ik weet niet wat die volkomen vreemde man precies met me heeft gedaan. Ik weet alleen dat dit gevoel sterker is dan welk verstand dan ook.' Marco troost me en zegt vergoelijkend dat alles wel weer op z'n pootjes terecht zal komen als we terug zijn in Zwitserland. Op klaaglijke toon werp ik tegen: 'Ik wil niet meer terug. Ik wil hier blijven, in dit mooie land, bij al die aardige mensen, en vooral bij die fascinerende Masai.' Marco begrijpt me natuurlijk niet.

In de verzengende hitte staan we die ochtend voor het hotel, zoals afgesproken. Plotseling duikt hij op aan de overkant van de straat en steekt over. Na een korte begroeting zegt hij: 'Come, come!' en wij volgen hem. We lopen ongeveer twintig minuten door bossen en struikgewas. Af en toe springen er apen, waarvan sommige tot ons middel reiken, voor ons uit. Weer bewonder ik de manier van lopen van de Masai. Hij lijkt de grond nauwelijks te raken, het is haast of hij zweeft, al heeft hij zijn voeten in zware sandalen gestoken die van autobanden zijn gemaakt. Marco en ik sjokken voort als lompe kamelen.

Dan krijgen we vijf ronde huisjes in het oog die in een cirkel staan, net als in het hotel, alleen veel kleiner, en in plaats van beton is hier natuursteen gebruikt: gestapeld en met rode leem vastgekit. Het dak is van stro. Voor een van de huisjes staat een potige vrouw met een grote boezem. De Masai stelt haar aan ons voor als Priscilla, een vriendin van hem, en pas nu horen we hoe hij zelfheet: Lketinga.

Priscilla begroet ons hartelijk, en tot onze verbazing spreekt ze goed Engels. 'You like tea?' vraagt ze. Ik neem het aanbod dankbaar aan; Marco vindt het veel te heet en had liever een biertje gehad. Die wens kan hier natuurlijk niet in vervulling gaan. Priscilla haalt een kleine spiritusbrander te voorschijn en zet hem voor onze voeten op de grond; we wachten tot het water kookt. We vertellen over Zwitserland en het werk dat we doen, en vragen hoe lang zij hier al wonen. Priscilla woont al tien jaar aan de kust, maar Lketinga is hier nieuw, vertelt ze; hij is pas een maand geleden aangekomen en spreekt daarom nog nauwelijks Engels.

We nemen foto's, en telkens wanneer ik in de buurt van Lketinga kom, voel ik de lichamelijke aantrekkingskracht die hij op me heeft. Ik moet me beheersen om hem niet aan te raken. We drinken de thee, die uitstekend smaakt, maar verschrikkelijk heet is. We verbranden onze vingers bijna als we de emailen koppen vastpakken.

Als de duisternis begint te vallen, zegt Marco: 'Kom, we moeten zo langzamerhand weer eens terug.' We nemen afscheid van Priscilla en wisselen adressen uit met de belofte om elkaar te schrijven. Met lood in de schoenen trippel ik achter Marco en Lketinga aan terug. Voor het hotel vraagt hij: 'Tomorrow Christmas, you come again to Bush Baby?' Ik kijk Lketinga stralend aan, en voor Marco iets heeft kunnen zeggen, antwoord ik: 'Yes!'

Morgen is het onze voorlaatste dag, en ik heb me voorgenomen mijn Masai te vertellen dat ik Marco na de vakantie zal verlaten. Vergeleken bij de gevoelens die ik voor Lketinga heb schijnt alles uit het verleden me belachelijk toe. Dat wil ik hem morgen op de een of andere manier duidelijk maken, en ook dat ik binnenkort alleen terug zal komen. Slechts één keer vraag ik me heel even af wat hij voor mij voelt, maar meteen geef ik mezelf antwoord: hij móét gewoon hetzelfde voelen als ik!

Vandaag is het Kerstmis. Met veertig graden in de schaduw is er hier van een kerststemming overigens weinig te merken. Ik tut me die avond zo mooi mogelijk op en trek mijn beste vakantiejurk aan. Aan ons tafeltje hebben we vanwege de feestdag champagne besteld, die even slecht is als duur en veel te warm wordt geserveerd. Om tien uur is er nog geen spoor te bekennen van Lketinga en zijn vrienden. Wat moet ik doen als hij uitgerekend vandaag niet komt? We zijn hier alleen morgen nog, en de dag daarop moeten we voor dag en dauw naar het vliegveld. Vol verwachting fixeer ik mijn blik op de deur en hoop, sméék dat hij zal komen.

Daar verschijnt een Masai. Hij kijkt om zich heen en komt aarzelend naar ons toe. 'Hello,' groet hij, en hij vraagt of wij de blanken zijn met wie Lketinga heeft afgesproken. Ik krijg een brok in mijn keel en het zweet breekt me uit terwijl we knikken. Hij vertelt ons dat Lketinga die middag op het strand is geweest, waar autochtonen normaliter niet mogen komen. Daar werd hij vanwege zijn haar en zijn kleding door andere zwarten voor de gek gehouden. Als trotse krijger verdedigde hij zich en sloeg een van zijn tegenstanders met zijn rungu, zijn knuppel. Daarop nam de strandpolitie hem mee, omdat ze zijn taal niet verstonden. Nu zit hij ergens tussen de noord- en de zuidkust in een gevangenis, en deze Masai heeft hij naar ons toe gestuurd om ons dat te vertellen en ons namens hem een goede terugreis te wensen.

Marco vertaalt het verhaal, en zodra ik begrijp wat er is gebeurd, stort mijn wereld in elkaar. Slechts met de grootste inspanning kan ik voorkomen dat ik in tranen uitbarst. Ik smeeek Marco: 'Vraag wat we kun-

nen doen, we zijn hier alleen morgen nog maar!’ Koeltjes antwoordt hij: ‘Zo gaat dat hier nu eenmaal, wij kunnen niets doen, en ik zal blij zijn als we veilig en wel thuis zijn.’ Ik houd aan: ‘Edy,’ zo heet de Masai, ‘kunnen we hem zoeken?’ Ja, hij gaat die avond geld inzamelen onder de andere Masai, en morgen om tien uur vertrekt hij om op zoek te gaan naar Lketinga. Het zal niet meevallen hem te vinden, omdat ze niet weten naar welke van de vijf gevangenissen hij is gebracht.

Ik vraag Marco of we mee zullen gaan, hij heeft óns tenslotte ook geholpen. Na een tijd heen en weer praten stemt hij toe, en we spreken met Edy om tien uur voor het hotel af. De hele nacht kan ik niet slapen. Ik weet nog steeds niet wat me ineens bezielt. Ik weet alleen dat ik Lketinga nog één keer wil zien, móét zien, voordat ik terugvlieg naar Zwitserland.

Op zoek

Marco is van gedachten veranderd en blijft in het hotel. Hij probeert nog om mij het plan uit het hoofd te praten, maar tegen de innerlijke kracht die zegt dat ik moet gaan, kan hij met al zijn welgemeende raadgevingen niets beginnen. Ik laat hem achter en beloof om rond twee uur terug te zijn. Edy en ik rijden richting Mombasa met de matatu. Het is de eerste keer dat ik dit type taxi gebruik. Het is een busje met ongeveer acht zitplaatsen. Als het stopt, zitten er al dertien mensen in, dicht opeengepakt tussen hun bagage. De conducteur hangt aan de buitenkant van het busje. Ik kijk radeloos naar het gewriemel. ‘Go, go in!’ zegt Edy, en ik klim over tassen en benen en houd me in gebukte houding vast om in de bochten niet boven op de anderen te vallen.

Godzijdank stappen we na ongeveer vijftien kilometer uit. We zijn in Ukunda, het eerste grotere dorp met een gevangenis. Samen gaan we naar binnen. Nog voor ik een voet over de drempel heb gezet, houdt een potige kerel ons tegen. Vragend kijk ik naar Edy. Hij onderhandelt, en na ettelijke minuten, en nadat mij te verstaan is gegeven te blijven waar ik ben, doet de man een deur achter hem open. Aangezien het binnen donker is en ik buiten in de zon sta, kan ik niet veel onderscheiden. Wel komt ons een dermate hevige stank tegemoet dat ik braakneigingen voel opkomen. De dikke schreeuwt iets in het donkere gat, en na een paar tellen verschijnt er een man, die er volkomen verwaarloosd uitziet. Het schijnt een Masai te zijn, maar hij draagt geen